

Pozdravna reč

Za vođu subotne škole 3/2012

— III tromesečje —

1. BOG DAJE DUHA LJUBAVI I SILE

»Jer nam Bog ne dade duha straha, nego sile i ljubavi i čistote.«
2. Timotiju 1,7

»Niti marim za svoj život, nego da završim tečenje svoje s radošću i službu koju primih od Gospoda Isusa da posvedočim evanđelje blagodati Božje.« (Dela 20,24)

»Vaša duhovna snaga i rastenje u blagodati biće srazmerni udelu ljubavi i dobrih dela koja radosno činite za svoga Spasitelja, koji vam nije uskratio ništa, čak ni svoj život, da bi vas mogao spasti...

Naša dobra dela sama po sebi neće spasti nijednoga među nama, ali mi ne možemo biti spaseni bez dobrih dela. Pošto učinimo sve što smo mogli učiniti, u ime Isusa Hrista i Njegovom snagom, ipak treba da kažemo: 'Mi smo zaludne sluge!'« (Luka 17,10) (4T 228)

»Ako imate bogatstvo Hristove blagodati u svom srcu, nećete ga zadržati za sebe, jer spasenje duša zavisi od poznavanja puta spasenja koje im vi možete preneti. Oni, možda, neće doći k vama i kazati vam težnje svoga srca, ali mnogi su gladni, nezadovoljni, i Hristos je umro da bi oni stekli bogatstvo Njegove blagodati. Šta ćete vi učiniti da bi i te duše dobile udeo u blagoslovima koje vi uživate?...

Rastenje u blagodati se pokazuje povećanjem sposobnosti za rad u Božjem delu. Onaj koji uči u Hristovoj školi znaće kako treba da se moli i kako da govori u ime Učitelja. Shvatajući da mu nedostaje

mudrosti i iskustva, on će se upisati u školu velikog Učitelja, jer zna da samo na taj način može da stekne savršenstvo u Gospodnjoj službi.

I tako će svakoga dana postajati sve sposobniji da shvati duhovna pitanja. Na kraju svakog novog dana, provedenog u vrednom radu, biće još bolje pripremljen da pomaže bližnjima.« (HP 320)

»Mnogi Hristovi sledbenici tek treba da nauče bitnu pouku o dragovoljnoj revnosti u izvršavanju neophodnih životnih dužnosti. Potrebno je mnogo više blagodati, mnogo više stroge discipline karaktera da bi se radilo za Boga u svojstvu mehaničara, trgovca, pravnika ili zemljoradnika, da bi se načela hrišćanstva unela u uobičajeni

poslovni život, nego da se radi kao priznati misionar u nekom polju.

Čovek mora da ima veliku duhovnu snagu da unese religiju u radionicu ili u kancelariju, posvećujući delove svakodnevnog života, uređujući svaki poslovni poduhvat u skladu s merilima Božje Reči.

Ali, to je upravo ono što Gospod zahteva.« (CT 279) Obradujmo ga zato svojim stavom, rečima i ponašanjem. Neka ova Subota bude ne samo kraj protekle sedmice, već i jedan novi početak kroz naše nove odluke, stavove i odnose.

2. UPOZNAĆETE ISTINU I ISTINA ĆE VAS IZBAVITI

Kada razmišljamo o velikim temama Božje reči, mi gledamo u studenac koji se pod našim pogledom širi i produbljuje. Tada Duh Božji deluje u nama i Reč pretvara u hranu duše. Dok sastojci hleba postaju deo naše krvi, mesa i kostiju, načela Božje reči postaju sastavni deo našeg karaktera. Kakve su posledice? »Staro prođe, gle, sve novo postade.« 2.Kor. 5,17. Silom reči ljudi su raskinuli veze grešnih navika, odbacili sebičnost, postali trezveni, pošteni, neporočni. Ova promena sama je po sebi čudo nad čudima i jedna

je od najdubljih tajni. Ne možemo je razumeti, ali verom možemo prihvatiti da je sila Reči »Hristos u nama« (Kološanima 1,27)

Kao što se svako drvo po rodu svome poznaje, tako i naša dela, ponašanje i odnosi pokazuju koren na kojem raste i napaja se ličnost svakoga od nas, jer se otkrivamo ne po onome što mislimo i govorimo za sebe, već po onome što jesmo sami po sebi. Životni put vodi čoveka kroz mnogobrojne situacije koje treba da otkriju pravo stanje njegovog karaktera i područja koja zahtevaju temeljnu promenu. Biblija nas poziva da realno sagledamo sopstveno stanje u svetlu najvišeg ideala otkrivenog u Božjem karakteru kroz Njegovu Reč. Otkrivanje istine o samom sebi bolan je proces. Krajnji ishod može biti samo jedan od sledeća dva:

1. Ogledati se, pa zatvoriti oči i odmah zaboraviti kakvi smo (Jakov 1,24). Kako Jovan kaže (1.Jov. 1,8), tada samo sebe varamo jer nesumnjivo Bog, ali i naši bližnji, obično i pre nas vide kakvi smo.

2. Da priznamo grehe svoje jer je »veran i pravedan da nam oprosti grehe naše i očisti nas od svake nepravde«. (1. Jovan 1,9)

Braćo i sestre, svako od nas rađa rod duha, ali kojeg? Ne zaboravimo: samo će rod Duha Božjeg biti vrednovan kao dostojan večnog života. Zato »tražite Gospoda, dok se može naći; prizivajte Ga, dokle je blizu«. (Isa. 55,6)

3. SRCE ISPUNJENO ZAHVALNOŠĆU

Jednog dana, Isus je hodao granicom između Judeje i Samarije. „A kad ulazaše u jedno selo sretoše Ga deset gubavih ljudi, koji staše izdaleka, i podigoše glas govoreći: Isuse učitelju! Pomiluj nas. I videvši ih reče im: Idite i pokažite se sveštenicima. I oni idući očistiše se. A jedan od njih videvši da se isceli povratio se hvaleći Boga glasno, I pade ničice pred noge Njegove, i zahvali Mu. I to beše Samarjanin. A Isus odgovarajući reče: Ne isceliše li se deseterica? Gde su dakle deveterica? Kako se među njima koji ne nađe da se vrati da zahvali Bogu, nego sam ovaj tuđin?“ (Luka 17,12-18)

Važno je da zapazimo da su svih deset gubavaca zapomagali i molili Isusa da im pomogne. Na granicama neznabožačkih zemalja, ova mešovita grupa društvenih izgnanika sustigla je Isusa i molila Ga da ih izleči. Isus je odgovorio na njihovu molbu i vratio im zdravlje. Ali, Biblija kaže da se „jedan od njih, videvši da se isceli, povrati hvaleći Boga glasno“.

Još jedna važna pouka u ovoj priči je da je samo jedan gubavac „video“ da se izlečio. Sigurno da drugi nisu mogli da ne vide čudesan način na koji je guba napustila njihovo telo. Morali su da vide. Reč koja se koristi u ovom izveštaju znači mnogo više od običnog posmatranja, ona znači opažanje. Reč predlaže da je jedan gubavac razumeo značenje čuda. Kada je gubavac razumeo šta mu se stvarno dogodilo, on se ispunio zahvalnošću. Ostalih devet možda su videli, ali nisu dovoljno dugo razmišljali o čudu. Jedan gubavac lično se vratio i zahvalio svom Lekar proslavljanjem koje je bilo glasno i jasno. Značajno pitanje koje je Isus postavio glasi: „Gde su dakle devetorica?“

Elen Vajt, u Čežnji vekova, kaže, „Dao je sva bogatstva neba da ih otkupi, pa ipak su ravnodušni prema Njegovoj velikoj ljubavi“ (str. 293). Možda Spasitelj i danas postavlja isto pitanje. Gde su vernici? Gde su ljudi koji dolaze sa srcem punim zahvalnosti? Gde su ljudi koji su tako duboko dirnuti Božjom milošću na Golgoti da im je otkupljenje jedina tema vredna razgovora? Gde su oni čiji su životi promenjeni istinom jevanđelja? Gde su Božja deca koja se žale samo zbog nedostatka reči da izraze ljubav koju osećaju prema Bogu zbog onoga što je učinio za njih? Džordž Meredith kaže: „Zahvalnost je memorija srca.“ Razmislite kako je danas lako da zaboravimo šta je Bog uradio za nas, ili kako jednostavno može da nam prođe dan a da i ne opazimo Božje blagoslove, kao što se dogodilo s devet gubavaca iz *Jevanđelja po Luki*.

4. SAMOODRICANJE - PUT SLAVE

“Ko hoće dušu svoju da sačuva izgubiće je, a ko izgubi dušu svoju mene radi naći će je», rekao je Hristos uzdižući zakon samoodricanja kao ključnu tačku svog učenja.

Pravasreća u ovom životu dolazi jedino kao rezultat samoodricanja. Pravo hrišćansko samoodricanje prolazi kao plug kroz nasleđene i stečene osobine karaktera i menja sve okolnosti i prilike kroz koje prolazi. Samoodricanje nije peti točak u kolima života, nego uvođenje principa velikog učitelja Isusa Hrista u sve prilike i neprilike života. Nema savršenstva karaktera bez samoodricanja. Iako nije mogao doseći svoj Uzor, ipak je apostol Pavle pred kraj svoga života mogao reći da je bio sasvim blizu kad je rekao: „Jer ja se već žrtvujem i vreme mog odlaska nastaje.“ 2. Timotiju 4,6.

Samoodricanje je jedan od onih plodova na stablu karaktera koje rađaju samo oni koji su stvarno povezani sa Bogom. Njihova dela možda neće objaviti fanfare na borilištima sveta, iako su njihove pobjede protiv zla i kušanja slavne i velike. Možda niko ne primećuje žestinu borbe ovih tihih boraca; ali oči Onoga koji vidi sve tajne u srcu primećuju svaki napor u samoodricanju. Da bi se pokazalo samoodricanje, potrebno je vreme probe ili žrtve. Tek kad naiđu nevolje i teškoće, razvija se gorljivost samoodricanja i topla osećanja svakog pravog Hristovog sledbenika. Na njih se onda odnosi najviši poziv kao priznanje samoodricanju upućen preko psalmiste: «Skupite mi svece moje, koji su učinili sa mnom zavet na žrtvi.» Psalam 50,5.

Kad se bude ovaj poziv uputio svim generacijama sveta u jednom istom času Hristovog ponovnog dolaska, niko ne zna koliko će bezimernih boraca izaći da primi venac večnog života. Koliko će biti nepoznatih majki sličnih Johavedi, majci Mojsijevoj, koliko heroja vere sličnih đakonu Stefanu, Pavlu, Jovanu Krstitelju i drugim nebrojenim herojima vere, ljubavi i samoodricanja! Nijedan od njih nije živio za sebe. Svako od njih je znao da je samoodricanje zakon samoodržanja. «Ko hoće dušu svoju da sačuva izgubiće je, a ko izgubi dušu svoju mene radi naći će je», rekao je Hristos uzdižući zakon samoodricanja kao ključnu tačku svog učenja.

«Oče, proslavi ime svoje» — bila je lozinka Hristovog života. Isus je rekao: «Ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, onda jedno ostane; ako li umre, mnogo roda rodi.» Jovan 12,28.24. Zakon sejanja je zakon života, a sejanje sebe u njivu života za Hrista pravo je hrišćansko samoodricanje. Zemljoradnik čuva žito bacajući ga. Davati znači živeti.

Samoodricanje nije ništa drugo nego davanje sebe u «žrtvu živu, ugodnu Bogu» vršenjem svoje dužnosti prema Bogu i čoveku. Glavna, motorna sila samoodricanja je Hristova ljubav kao što govori apostol Pavle: «Jer nas ljubav Hristova pokreće.» 2. Korinćanima 5,14.

5. BOGOM SMO JAKI

Kada je David konačno seo na presto, pred njim je bilo mnogo posla. Neprijatelji su na svim stranama otkinuli delove izrailjske teritorije. Saul je na zapadu pokušao da se bori sa Filistejima, ali bio je previše zaokupljen Davidom. Saul je u stvari poginuo u bici sa Filistejima. U međuvremenu Izrailjci su bili izloženi napadima Moavaca, Amoreja i Edomljana. Kada je stupio na presto, David je brzo prikupio snage i krenuo protiv Izrailjevih neprijatelja, ostvarujući pobeđe na svim stranama.

Da li je David bio posebno darovit vojskovođa? Možda. Međutim, on je imao još jednu tajnu koju je otkrio u šezdesetom psalmu (pročitajte Psalam 60. pred crkvom ukoliko smatrate da je potrebno). Kada je Izrailj postupao po Božjoj volji, sve se razvijalo kako treba, ali kada se narod odvratio od Boga, prilike su se pogoršale. Ovaj psalam predstavlja narodno priznanje. Ne spominje Saula, ali izgleda da govori o teškoćama koje su snašle zemlju za vreme njegove vladavine, kada je prezreo i odbacio Božju volju. Sada je vojska opet pobeđivala. Očigledno je da im je Bog ponovo pomogao.

Poslednji stih ovog psalma je istovremeno i zaključak pesme-molitve za Božju pomoć i silu:

“Bogom smo jaki: On gazi neprijatelje naše.”

Ipak, budite oprezni kad razmišljate o tome. Sreća ne znači da uvek živite kako treba, niti nesreća znači da grešite. To potvrđuju drugi delovi Biblije kao što je Knjiga o Jovu i mnogi drugi psalmi.

Mi moramo znati da greh na kraju plaćamo i da će pošten život po Božjim zapovestima doneti blagoslove, iako u tim blagoslovima možda nećemo uživati pre večnosti.

6. NA IZVORU VEČNOSTI

Upravo je krenula do studenca po vodu i sreća čoveka koji joj je promenio život. Govorio je o tome da će joj dati “živu vodu” i da mu je u celosti poznat njen život u kome je imala pet muževa, ali to ga nije sprečilo da razgovara s njom. Govorio je o klanjanju Bogu u duhu i istini nasuprot vršenju obreda. Govorio je o Bogu s kojim je želeo da je upozna. Bio je nesumnjivo prorok, ali da li je mogao da bude Obećani?

Isus joj je rekao da je stvarno obećani Mesija. Kad je to čula, Samarjanka je požurila u grad da javi drugima. “Dođite da vidite čoveka koji mi reče sve što sam učinila”, klicala je. “Da on nije Mesija?”

Nema sumnje da su stanovnici ovoga grada poznavali ovu ženu; neki su je prezirali zbog rđavog glasa koji ju je pratio. Zašto su onda požurili studencu da vide Isusa? Možda su na njoj već primetili promenu. Mesija bio ili ne, morali su da vide o čemu to ona govori – i mnogi među njima takođe su poverovali u Isusa (Jovan 4).

Završavajući šezdeset i šesti psalam, pesnik zapravo ponavlja gotovo iste reči: “Hodite, čujte... ja ću vam kazati šta je učinio duši mojoj!” Ako zrelo promislimo, to je jedino što svi možemo učiniti. Nikome nije stalo do predavanja iz teologije ili upiranja prstom na ličnu moralnost – svi žele objašnjenje šta je to što je promenilo vaš život. Ako ste pravi hrišćani, svedočićete o onome što je Bog učinio za vas. Bog poziva svakog čoveka, kao i Samarjanku pre 2000 godina: “A koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožednjeti do vijeka; nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život vječni.” Svedočiti o večnom životu drugima možemo samo ako smo i

sami pili na tom istom izvoru. Zato nas Bog danas poziva da dođemo k Njemu - jedinom i pravom izvoru večnosti.

7. OBJAVLJUJ ŽIVOT

Mi živimo u vremenu postmodernizma i relativizma. Ono što je apsolutno stavlja se pod znak pitanja i mnogima čak nije ni bitno. Istina je, za mnoge, relativna kategorija. Iako to predstavlja znak blizine Gospodnjeg dolaska, problem ipak nije nov. Još je Pilat postavio poznato pitanje, zabeleženo u Jovanu 18,38: "Šta je istina?" Čudno je što je to upitao baš Isusa Hrista, koji je izvor sve istine i sama istina. U trenutku kada se suočavamo s poslednjim danima svetske istorije, osigurajmo se, uz pomoć Svetoga Duha, da saznamo odgovor na to pitanje; i ne samo da znamo šta je istina već da znamo i Isusa Hrista, svoga Gospoda. On je rekao: "Ja sam put, istina i život; i niko neće doći Ocu do kroza me" (Jovan 14,6).

Bog je pozvao našu Crkvu da objavljuje tu dragocenu istinu. Nama je rečeno da su u "posebnom smislu adventisti sedmog dana postavljeni u svetu kao stražari i nosioci svetlosti. Njima je poverena poslednja opomena svetu koji propada. Njih je obasjalo prekrasno svetlo sa stranica Božje reči. Njima je povereno delo najsvećanije prirode – objavljivanje prve, druge i treće anđeoske poruke. Nijedno drugo delo nije važnije od toga. Oni ne smeju dozvoliti ničem drugom da obuzme njihovu pažnju." (EGW, 9T 19)

Uz pomoć Božje blagodati, mi sami treba da steknemo potpuno razumevanje vesti istine koja nam je poverena da bismo je objavili svetu. Treba da upoznamo Hrista koji je Istina. On sam je rekao: "I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti" (Jovan 8,32). Kakve li prednosti da upoznamo svoga Gospoda, da upoznamo istinu, i da čekamo Drugi dolazak našeg prekrasnog Prijatelja i Spasitelja, Isusa Hrista, koji nas sjedinjuje u svedočenju za istinu!

8. TRSKA STUČENA

“Evo sluge mojega, kojega podupirem, izabranika mojega, koji je mio duši mojoj; metnuću duh svoj na njega, sud narodima javljaće. Neće vikati niti podizati, niti će se čuti glas njegov po ulicama. Trske stučene neće prelomiti, i sveštila koje se puši neće ugasiti; javljaće sud po istini.” (Isaija 42, 1-3)

Ovo je jedan od mesijanskih tekstova koji na veoma upečatljiv način govori o Hristovoj nežnosti i milosti. Šta je prorok Isaija želeo da pokaže upotrebom metafora stučene trske ili sveštila koje se još puši?

Trska je biljka koja raste u rečnim plićacima Palestine. Dugačka je oko 2 metra i lako se može saviti ili prelomiti. Vlakna ove biljke korišćena su za pravljenje odeće ili ribarske mreže. Fitolji za sveštila takođe su pravljeni od trske.

Sa trskom je veoma pažljivo rukovano. Ukoliko je trska već stučena jedan nepažljivi dodir mogao ju je potpuno slomiti.

Sveštilo koje se puši je sveštilo koje nije imalo dovoljno ulja. Zbog toga se sveštilo obično samo dimilo i nije davalo dovoljno svetlosti ukućanima. Dim je smetao dok je sveštilo svakog trenutka moglo vrlo lako da se potpuno ugasi.

I trska i sveštilo su metafore koje u biblijskom tekstu predstavljaju slabost i nemoć. I stučena trska i sveštilo koje se puši mogli su da obave svoju funkciju, ali uz neverovatnu obazrivost i nežno postupanje.

Koga predstavljaju ove dve zanimljive metafore? Moglo bi se reći da predstavljaju one ljude u kojima je ostalo još veoma malo elana i motivacije za život i to zbog moguće bolne prošlosti u kojoj su bili odbačeni, zlostavljani, usamljeni, razočarani...

Ako pogledamo oko sebe pronaći ćemo ljude koji su skoro uništeni finansijskim, emotivnim, porodičnim problemima. U novinama svakodnevno postoje strašne priče onih stučenih trski i sveštila koji su pribegli drastičnim metodama ubistva ili samoubistva da „reše” svoje egzistencijalne probleme. Tako se ove stučene trske zauvek prelamaju i sveštila zauvek gase. Sotona uspeva da ove ljude potpuno slomi i uništi za večnost.

Trska stučena i sveštilo koje se puši jesu biblijske metafore koje nas pozivaju da, poput našeg milostivog Spasitelja, i sami postupamo strpljivo, sažaljivo i nežno prema ljudima. Ne zaboravimo da naša nepromišljena dela i reči mogu konačno neku trsku da slomi i sveštilo da ugase. Zato uz molitvu i neprestano straženje nad svojim rečima i postupcima krenimo Hristovom stazom i u ovome. Gospod će nam svakako dati snagu da se odupremo iskušenju nestrpljenja i grubosti da potpuno odslikavamo slikom Hristovog milostivog i nežnog lika.

9. STENA SPASENJA

»U Bogu je moje spasenje i moja slava, stena moje snage i moje utočište je u Bogu, vera u njega je trajna.« Psalam 62,7.8.

Ako pogledamo u masivnu planinu, nije teško razumeti zašto se planine i stene koriste u Bibliji kao simboli utočišta i sigurnosti. Jevrejska reč sur, u prevodu stena ili planina, pojavljuje se u Svetom pismu oko sedamdeset i pet puta. Stena, zbog svoje veličanstvenosti i tvrdoće, koristi se u mnogim metaforama.

Sam Jahve mnogo puta sebe naziva stenom. U 1. Samuilovoj kaže se: »Nema stene kao što je Bog naš«. Bog je stena, ne kao idol isklesan od kamena, već kao potpuno pouzdan oslonac. On je siguran izvor snage za sve naraštaje. U njemu nema nikakve nepravednosti; On je uvek pravedan (5. Mojsijeva 32,4; Psalam 92,15). Bog je stena spasenja. On je jako utočište gde se Njegov narod može skloniti u svakoj poteškoći (Psalam 92; 22)

U svojim nevoljama psalmisti prizivaju Jahvea kako bi doživeli sigurnost Njegove čvrstine i izdržljivosti. Tako se sur pojavljuje u teoforičnim imenima: Surilo (4. Mojsijeva 3,35; »Moja stena je El«), Surisadej (3. Mojsijeva 1,6; »Moja stena je Šadaj«).

Božja sposobnost da kao Stena zaštiti svoj narod i pomogne mu, čini Ga pravom Stenom (2. Samuilova 22,32; Isaija 44,8). Čovek koji se oslanja na Boga kao na svoju Stenu neće se nikada pomeriti.

10. BLAGO KROTKIMA

Matej 5,5

U Blaženstvima je objavljena linija napredovanja hrišćanskog iskustva. Oni koji su osetili da im je Hristos potreban, koji su plakali zbog svojih grehova i zajedno s Hristom prošli kroz školu patnje, naučiće se i krotosti od božanskog Učitelja.

Vrlinu krotkog i blagog podnošenja nepravde nisu cenili ni neznabošci, ni Jevreji. Izjavu nadahnutu Svetim Duhom da je Mojsije najkrotkiji čovek na Zemlji narod u to vreme nije smatrao pohvalom; ona je najpre izazivala sažaljenje ili prezir. Međutim, Isus proglašava krotost jednim od najvažnijih uslova za ulazak u svoje carstvo. Božanska lepota ove dragocene vrline otkrila se u Njegovom ličnom životu i karakteru.

Isus, sjajnost Očeve slave, „nije se otimao da se isporedi s Bogom; nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge”. (Filibljanima 2, 6. 7) Pristao je da prođe kroz najteža životna iskustva, koračajući usred sinova ljudskih ne kao car koji zahteva počasti, već kao Onaj čiji je životni poziv da služi drugima. U Njegovom ponašanju nije bilo ni traga od lažne revnosti ili hladne strogosti. Priroda Iskupitelja sveta bila je uzvišenija od anđeoske, a ipak su s Njegovim božanskim veličanstvom bile sjedinjene krotost i poniznost kojima je sve privlačio k sebi.

Isus se odrekao sebe, i zato nijednim svojim delom nije isticao sebe. U svemu se pokoravao volji svoga Oca. Kada se Njegova misija na Zemlji približila kraju, mogao je da kaže: „Ja Tebe proslavim na Zemlji: posao svrših koji si mi dao da radim.” (Jovan 17, 4) On i nas poziva: „Naučite se od mene; jer sam ja krotak i smeran u srcu.” „Ako ko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe” (Matej 11, 29; 16, 24); zato zbacimo svoje sebične interese sa prestola i neka oni više ne vladaju nama. Radujmo se Božjem prisustvu među nama danas.

11. UPOZNAĆETE ISTINU I ISTINA ĆE VAS IZBAVITI

Kada razmišljamo o velikim temama Božje reči, mi gledamo u studenta koji se pod našim pogledom širi i produbljuje. Tada Duh Božji deluje u nama i Reč pretvara u hranu duše. Dok sastojci hleba postaju deo naše krvi, mesa i kostiju, načela Božje reči postaju sastavni deo našeg karaktera. Kakve su posledice? „Staro prođe, gle, sve novo postade.“ 2.Kor. 5,17. Silom reči ljudi su raskinuli veze grešnih navika, odbacili sebičnost, postali trezveni, poštenu, neporočni. Ova promena sama je po sebi čudo nad čudima i jedna je od najdubljih tajni. Ne možemo je razumeti, ali verom možemo prihvatiti da je sila Reči „Hristos u nama“ (Kološanima 1,27)

Kao što se svako drvo po rodu svome poznaje, tako i naša dela, ponašanje i odnosi pokazuju koren na kojem raste i napaja se ličnost svakoga od nas, jer se otkrivamo ne po onome što mislimo i govorimo za sebe, već po onome što jesmo sami po sebi. Životni put vodi čoveka kroz mnogobrojne situacije koje treba da otkriju pravo stanje njegovog karaktera i područja koja zahtevaju temeljnu promenu. Biblija nas poziva da realno sagledamo sopstveno stanje u svetlu najvišeg ideala otkrivenog u Božjem karakteru kroz Njegovu Reč. Otkrivanje istine o samom sebi bolan je proces. Krajnji ishod može biti samo jedan od sledeća dva:

1. Ogladati se, pa zatvoriti oči i odmah zaboraviti kakvi smo (Jakov 1,24). Kako Jovan kaže (1.Jov. 1,8), tada samo sebe varamo jer nesumnjivo Bog, ali i naši bližnji, obično i pre nas vide kakvi smo.

2. Da priznamo grehe svoje jer je „veran i pravedan da nam oprosti grehe naše i očisti nas od svake nepravde“. (1. Jovan 1,9)

Braćo i sestre, svako od nas rađa rod duha, ali kojeg? Ne zaboravimo: samo će rod Duha Božjeg biti vrednovan kao dostojan večnog života. Zato „tražite Gospoda, dok se može naći; prizivajte Ga, dokle je blizu“. (Isa. 55,6)

12. SAMOODRICANJE - PUT SLAVE

“Ko hoće dušu svoju da sačuva izgubiće je, a ko izgubi dušu svoju mene radi naći će je», rekao je Hristos uzdižući zakon samoodricanja kao ključnu tačku svog učenja.

Pravasreća u ovom životu dolazi jedino kao rezultat samoodricanja. Pravo hrišćansko samoodricanje prolazi kao plug kroz nasleđene i stečene osobine karaktera i menja sve okolnosti i prilike kroz koje prolazi. Samoodricanje nije peti točak u kolima života, nego uvođenje principa velikog učitelja Isusa Hrista u sve prilike i neprilike života. Nema savršenstva karaktera bez samoodricanja. Iako nije mogao doseći svoj Uzor, ipak je apostol Pavle pred kraj svoga života mogao reći da je bio sasvim blizu kad je rekao: „Jer ja se već žrtvujem i vreme mog odlaska nastaje.“ 2. Timotiju 4,6.

Samoodricanje je jedan od onih plodova na stablu karaktera koje rađaju samo oni koji su stvarno povezani sa Bogom. Njihova dela možda neće objaviti fanfare na borilištima sveta, iako su njihove pobjede protiv zla i kušanja slavne i velike. Možda niko ne primećuje žestinu borbe ovih tihih boraca; ali oči Onoga koji vidi sve tajne u srcu primećuju svaki napor u samoodricanju. Da bi se pokazalo samoodricanje, potrebno je vreme probe ili žrtve. Tek kad naiđu nevolje i teškoće, razvija se gorljivost samoodricanja i topla osećanja svakog pravog Hristovog sledbenika. Na njih se onda odnosi najviši poziv kao priznanje samoodricanju upućen preko psalmiste: «Skupite mi svece moje, koji su učinili sa mnom zavet na žrtvi.» Psalm 50,5.

Kad se bude ovaj poziv uputio svim generacijama sveta u jednom istom času Hristovog ponovnog dolaska, niko ne zna koliko će bezimernih boraca izaći da primi venac večnog života. Koliko će biti nepoznatih majki sličnih Johavedi, majci Mojsijevoj, koliko heroja vere sličnih đakonu Stefanu, Pavlu, Jovanu Krstitelju i drugim nebrojenim herojima vere, ljubavi i samoodricanja! Nijedan od njih nije živio za sebe. Svako od njih je znao da je samoodricanje zakon samoodržanja. «Ko hoće dušu svoju da sačuva izgubiće je, a ko izgubi dušu svoju mene radi naći će je», rekao je Hristos uzdižući zakon samoodricanja kao ključnu tačku svog učenja.

«Oče, proslavi ime svoje» — bila je lozinka Hristovog života. Isus je rekao: «Ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, onda jedno ostane; ako li umre, mnogo roda rodi.» Jovan 12,28.24. Zakon sejanja je zakon života, a sejanje sebe u njivu života za Hrista pravo je hrišćansko samoodricanje. Zemljoradnik čuva žito bacajući ga. Davati znači živeti.

Samoodricanje nije ništa drugo nego davanje sebe u «žrtvu živu, ugodnu Bogu» vršenjem svoje dužnosti prema Bogu i čoveku. Glavna, motorna sila samoodricanja je Hristova ljubav kao što govori apostol Pavle: «Jer nas ljubav Hristova pokreće.» 2. Korinćanima 5,14.

13. ZAHTEVI SVETOSTI

Biblija navodi mnoge zapovesti koje pozivaju na svetost. Zaista, glavni cilj Svetog pisma jeste da pokaže Božjem narodu kako da živi životom dostojnim i ugodnim Bogu. Jedan od činilaca u zahtevu svetosti, koji se najčešće zanemaruje, je uloga razuma tj. uma. Bitka se skoro uvek dobija umom. Naš karakter i ponašanje menjaju se kroz obnovu našeg uma (Rim. 12,2). Tako nas Sveto pismo poziva ponovo i ponovo na mentalnu disciplinu u tom smislu. "... što god je istinito, što god je pošteno, što god je pravedno, što god je prečisto, što god je preljubazno, što je god slavno – i još ako ima koja dobrodetelj, i ako ima koja pohvala, to mislite." (Fil. 4:8).

Samokontrola je prvenstveno kontrola uma. Ono šta sejemo u svojim mislima, žanjemo u našim delima. "Bavitiselepotom, dobrotom, milošću i ljubavlju Isusa Hrista znači jačati mentalne i moralne snage, i dok um uči da čini dela Hristova, da bude poslušno dete, vi ćete već po navici pitati: Da li je ovo put Gospodnji?" (Sinovi i kćeri Božje str.109) Postoji, međutim, i druga vrsta mentalne discipline o kojoj se govori u Novom zavetu. Moramo shvatiti ne samo šta bi trebalo da postanemo i budemo, nego i šta već jesmo po Božjoj milosti. Stalno se moramo podsećati šta je Bog uradio za nas i ponavljati sebi: "Bog me je ujedinio sa Hristom u njegovoj smrti i vaskrsenju i tako izbrisao moj stari život i dao mi potpuno nov život u Hristu. Prihvatio me je

u svoju porodicu i učinio me svojim detetom. Ispunio me Svetim Duhom i tako učinio moje telo svojim hramom. Takođe, učinio me je i naslednikom, i obećao mi večnu budućnost sa Njime na nebesima. To je sve učinio za mene i u meni. To je ono što ja zapravo jesam u Hristu.”

Bog želi da znamo kome i gde pripadamo. Time će biti veća naša sigurnost i stabilnost. Ne zaboravimo da ono što mislimo to i postajemo ali ne zato što naše misli imaju magičnu moć promene, već zato što Bogu dajemo priliku da u nas usadi ono što je dobro kroz moć dobrog primera. Subota je dan sećanja, sećanja na Njega kao naš najveći primer.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2012.
Za internu upotrebu